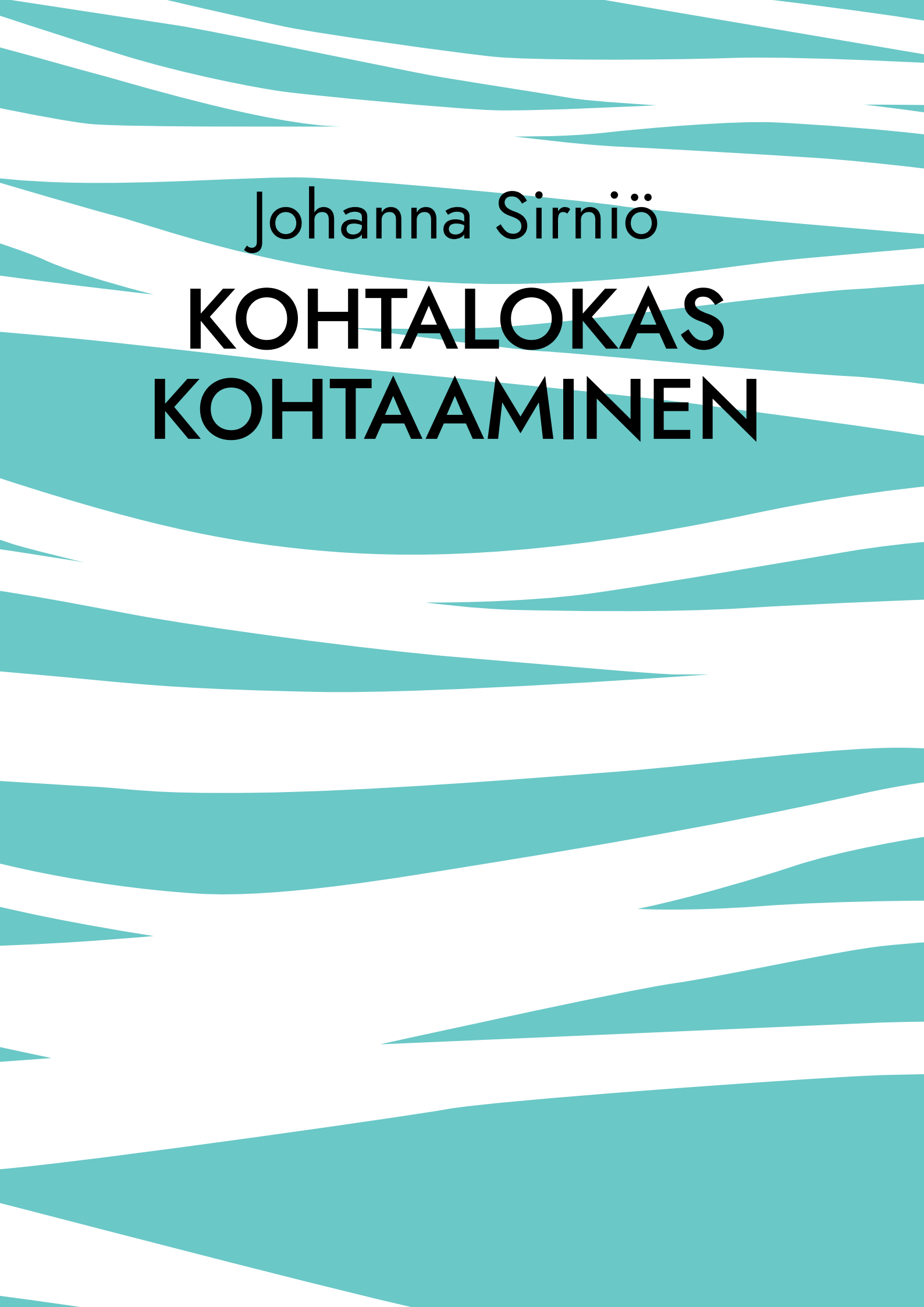

The background of the entire page is a white field with numerous horizontal, wavy bands of a teal color. These bands vary in thickness and shape, creating a fluid, water-like texture.

Johanna Sirniö

**KOHTALOKAS
KOHTAAMINEN**

Kohtalon sanelema kohtaaminen

Johanna Sirniö

© **Johanna Sirniö**

Kannen suunnittelu: Bod easycover

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-4298-3

Kirjan henkilöt:

Aino:Nuorempi linnan neito

Martta: Linnan rouva sekä Ainon ja Milkan äiti

Agnes:Linnan herra sekä Ainon ja Milkan isä

Milka: Ainon sisko

Taavetti: Suutari ja Milkan aviomies

Helga:Taavetin äiti

Siiri:Taavetin ja Milkan 5-vuotias tytär

Eetu:Taavetin ja Milkan 4-vuotias poika

Elviira:Kylän lapsenpäästäjä sekä Ainon ja Milkan isoäiti äidin puolelta

Perttu:Seppä

Linda:Aslakin vaimo ja

Aslak: sepän sälli ja Ellinooran nuorempi poika

Säde:10-vuotias tytär

Weele:12-vuotias poika

Tuure:Tapion ja Einon isä

Tapio: Tuuren nuorempi poika

Eino:Tuuren vanhempi poika

Madelein: Aaronin vaimo ja

Aron:Ellinooran vanhempi poika

Isaak: Herpertin isä vanha mylläri

Herpertti:Mylläri sekä Sofian ja Loviisan isä

Sofia:Vanhempi tytär

Loviisa:Keskimäinen tytär

Ruustinna-Mari

Pappi Henri

Joanna:Ruustinnan sisko

David:Papin poika ja Ainoa riiaava mies

Adam:suuri ja vaitelias papin poika

Joshua:Ystävällinen ja kiltti papin poika

Karl:Papin rasavilli nuorin poika

Hugo: viikinki johtaja, tarinan sankari

Björn: Hugon vastakohta; komea ja vaalea sekä naisien mieleen

Cecilia: viikinkien orjatar

Hafnar ja Harold: Hugon tovereita, jotka tuntenut pikkupojasta lähtien

Puuton lahti syrjäisessä pohjolassa, joka tunnetaan synkistä metsistä, vesistöjen yltäkylläisyydestä ja sivullisuudesta muun maailman asioihin. Maasto lähtee loivasti nousemaan tasaisen hiekkamaan loppuessa ja vaihtuessa metsäksi, joka näyttää uhkaavalta kuin olisi valmis nielaisemaan itseensä ihmisiä eksyttääkseen sen kätköihin. Rannasta pääsee yhtä reittiä sisemmäs maata eli kylään johtavaa leveää kärrytietä pitkin, jonka alkaessa metsäkin alkaa. Linnalle jyrkässä mäessä lähes huomaamaton pieni polku suurien tiheästi kasvavien havupuiden ympäröiden sen. Mikäli ei tietäisi mistä kohti polku alkaa ei tee mieli yrittääkään havupuiden raapivien oksien läpi. Juuri poistun tuolta polulta astelen ranta-aukiolle ensimmäisenä juhannus juhlallisuuksiin, joka on saapunut viimein pieneen kylä pahaseemme, jonka harvoinhin jäseniin kuulun. En sano kaivanneeni moista juhlaa, sillä se joka vuosi tuottaa lisätekemistä koko pitkäksi päiväksi minulle ja vanhemilleni, kun kuluu oluen lapomisessa sammioista tynnyreihin, joista kaksi niistä isäni on tuonut saunan eteen odottamaan juhannuksen viettäjiä. Itsekukin voi ottaa siitä itselleen suun kostuketta halutessaan puu tuoppeihinsa, jotka yleensä kyläläiset tuo tullessaan kokkopaikalle. Juhlapäivät on ainoa milloin isäni tekeleet pääsevät kyläläisien nautittaviksi ja vain silloin on saatava parasta. Suurin osa isäni tämän vuoden tuotoksista eli kymmenet kuitenkin ovat tynnyreistä kellarissamme hyvässä säilössä, joita pääse maistamaan suurimmaksi osaksi vieraamme, joita kävi kylässä aniharvoin nykyisin, mutta isäni jaksoi pitää toivoa yllä.

Isäni on omalta isältään perinyt kylän suuren talon, joka toimii mitä mainiompana majoituspaikkana, joten sen takia vaikka on juhannus ei isäni tai äitini suostuneet sitä juhlistamaan tänä vuonna mitenkään vaan näkivät päivien olevan ainaista varpeilla oloa tiiraillen lähivesistöön ja alueisiin matkustavaisten varalta. Aina ei kuitenkaan niin ollut, sillä useampi vuosi sitten moinen oli vielä sulaa mahdottomuutta, kun linnan olemasaolo oli ulkopuolisten ihmisten tietämättömissä ja pääsäännöllisesti oli linnan väen asuinpaikka yksistään. Vaurautta oli linnan rakentamiseen saatu kaupan teolla, mutta isoisäni kuoleman jälkeen ei sitä ole tapahtunut, koska isoisäni oli se joka matkusti tekemään kauppaa etelään ja ne olivat menestyksekkäitä matkoja, joiden aikana Lempo oli hyvillään pitävänsä turvallisen etäällä kauppasuhteensa, joita piti aina riskialttiina kuullessa siellä lähimaiden rauhattomuuksista mitä ei halunnut kotiseudulleen leviävän. Viimeiselle kauppamatkallaan otti mukaansa isäni, joka ehdotti tahtovan tulevan muutosta siihen, että matkalaiset suosivat kiivaita kauppapaikkoja etelämpänä, kun oli liikaa vaivaa siitä ja siksi ehdotti tuovan kauppasuhteensa linnan rannalle samalla kestiten sekä majoittaen linnalla kauppatoverinsa. Isoisäni jyrkästi ärähti kutsuen sitä suuruuden hulluudeksi, mutta isäni jätti sen huomiotta isoisän selän takana ja puhui yhdelle kauppiaille tämän olevan tervetullut vierailemaan heidän luonaan kylässään missä valmisti olutta mitä möisi kovin mieluusti, josta kauppias innostui niinkin paljon, että kun lähtivät tekemään isäni ja isoisäni kotimatkaa kauppias lähti heidän perässään edetä. Isoisäni kummasteli miksi kauppias seurasi heitä, jolloin isäni vain kohatti olkapäitään sanoen:

kenties on vain alku matka sama kanssamme. Kuitenkin kun kauppias vaan pysyi perässä isoisäni hermostui vaatien selitystä pojaltaan. -Hän on tulossa ostamaan olutta meiltä mitä mukaamme emme ottaneet sinun jästipäisyytesi takia, joten kauppias ei voi kuin tulla ostamaan sitä paikan päältä, isäni oli vastannut hiljaisella äänellä sekä luottavaisella mielellä. -Siihen oli hyvä syy poikaseni, sillä se on huono idea! Isoisäni oli puhunut vaivoin saatua äänensä pysymään niin hiljaisena ettei kauppias sitä kuullut. -Se jokatapauksessa on jo sovittu, joten peruminen ei käy kyseeseen, puhunut oli isäni kohdaten tyytymättömän uurteiset isänsä kasvot. - Että se pitääkin olla vielä yksi parhaista kauppatovereistani, joten kirottua tulkoon sitten, mutta sinun syysi jos tämä on alkua tulevasta tuhosta, isoisäni lausui tyytymättömän pihisevänä kuiskatessaan, ettei häntä kuultaisi. -Lupaan ei se ole, isäni oli huolettomana tuumannut. -Ei pidä luvata jotain mitä ei varmuudella tiedä voivansa pitää, Isoisäni sihahti hampaattensa välistä sanansa ja löy ohjaksia kulkiessaa rattailla mitkä ovat nykyisin Milkan ja Taavetin perheen käytössä, kun isäni ei tarvinnut niitä mielestään. Suuri oli ihmetys mitä tuo yksi isän teko oli saanut aikaan, kun kauppiaalta eteenpäin linnasta sana levisi kulovalkean tavoin ja nuo kymmenen vuotta ennen isoisän ajan päättymistä tehtiin vilkasta kauppaa, sillä tuli monia vierailijoita sinne ja linnasta tuli majoitus- ja kauppapaikka, joka toi kylään rikkautta ja elämää, mutta isoisäni silti sanoi asioiden päättyvän huonosti tuntien sen luissaan, jolle isäni vain naurahti huolia vailla. Isoisäni poismenon kuuleksaan ihmisten halu tulla kylään harveni muutamassa kuukaudessa, koska isäni luopui kokonaan kaupankäynnistä ja linnasta tuli pelkästään majatalon, jonka takia linnan vierailijoiden tulo sinne väheni huomasti. Satunnaisia matkalaisia vuoden ajan oli käynyt, mutta toinen vuosi eritoten oli ollut rauhallinen, kun olimme ottaneet yhden viiden hengen seurueen vastaan, joka oli ollut juuri tuo ensimmäinen kauppias mikä kylässä oli käynyt monia vuosia sitten. Hän oli saapunut perheineen loppukeväästä kylään ja viikon verran olivat olleet. - Empä olisi arvannut sana syrjäisestä linnasta on kiirinyt pitkin etelää ja jopa lähimaita, kauppias puhui. -Olemme onnekkaita, kun ihmiset on löytänyt luoksemme, joten sinun ansiota se on kiitos siitä, isäni sanoi luottavaisena ja kätteli miestä. -Älä vielä minua kiitä, kun valitettavasti se onni voi kuitenkin hyvin nopeasti katketa, sillä linnat veti aina puoleensa vähemmän miellyttäviä ihmisiä ja siksi pitää tarkasti silmällä mereltä tulevia matkalaisia, joihin ei kannata luottaa vaan käännä heti takaisin eikä missään tapauksessa päästää rantautumaan, kun olisi sääli kuulla uutisia tuhon omaksi tuttujensa joutuvan ja siihen riitti vain yksi joukko, joka ei malttanut pysyä poissa, kauppias lausui epäilevänä isäni sanoja. -Ei ne tänne tule, Isäni oli vain puuskahtanut. -Toivottavasti olet oikeassa, kauppias oli sanonut nousten rattaasiinsa heilauttaen kättään hyvästiksi. Isäni ei lannistunut tuosta vaan nämä kaksi vuotta on kulunut yhä eläen toivossaan vierailijoiden tulosta, joilla ei ollut tarvetta tulla niin syrjäiselle majapaikalle mikä ei tarjonnut heille mitään, joka oli totta mitä isäni ei myönnä. Kyläläiset isäni ovat julistaneet typerykseksi, joka erakoituu täysin linnaansa mitä koskaan ei olisi

tarvinnut edes saada, jonne oli ennen avoimin ovin otettu kyläilemään kyläläisiä Lempon eläessä. Lempon tavat haudattiin suuren ja kunnioitetun miehen mukana, jolla oli aina aikaa ja kiinnostusta kanssaihmiisiin. Isäni piittasi vain matkalaisista, joiden suhteen olisi syytä nyt vaan luovuttaa ja olla helpottunut ettei Lempon varoitukset koskaan toteutuneet ja tuhoa ei tullut. Niin kaukaiset asiat ovat täältä katsottuna sodat, viikingit, ryöstöretket, raiskaukset, kuolema ja orjakauppa, joten olemme onnekkaita saadessa asua täällä tyysijassa missä ei tarvitse pelätä hengensä eikä omaisuutensa tähden. Kyläiset toivoo ettei milloinkaan enää ilmaannu vieraita kylään eikä meri tuo tullessaan rannoille sitä kauhua mistä painajaisissaan näkevät ja herätessä huomaa olevansa turvallisesti eristäytyneenä muusta maailmasta. Vanhempani ovat vetäytyneet saunan lämpöön palkitsemaan itseään päivän aherruksesta tovi sitten ja sen totisesti ansaitsivat, jota ennen äiti oli käsenyt huolehtia saunan pesusta jahka kaikki siellä halukkaat ovat käyneet, johon olin myönnellyt vaan. Saunasta kuuluu kiukaalle heitettävän veden suihin ja vanhempieni hiljaista puhetta, joka kuulostaa epäselvää muminalta vain korviini. Vanhempani luottavat minuun etten ole kuin muut nuoret, joille ei riittäneet sauna nautinnoksi pelkästään kuin minulle, jolle sauna on hyvin tärkeä paikka missä saatoin puhdistautua ja samalla nauttien yksin olostani. Meidän rantasauna on vanha, pieni, harmaa hirsirakennus, jossa on harjakatto, joka on kyhätty päreistä tiiviisti, jonka on isovanhempani omakätisesti rakentaneet, joissa moni syntyy ja siinä pestään kuoltua meistä jokainen niinkuin monet sukupolvet ennen meidän aikaamme. Laipio ja seinät paksua mustunutta hirttä, jossa tuoksuu vahva terva ja kaskimainen aromi, joka tuoksuu ulos asti siihen portaille. Kokon sytytyksen katseleminen on kuulunut aina lempi osioon juhannuksessa, siksi minä odotuksen tunnussa kokkoa kohtaan olen istuuntunut saunan portaille, joka paikkana on tarpeeksi etäältä ihmisistä, sillä pidän yksin olosta suunnattoman paljon. Aurinko ei laske, sillä yötön yö vallitsee kesällä näillä main, joten valoa riittää läpi kesän. Tänä vuonna mitä mainio sää juhllaisuuksiin, joiden tunnelman juuri tekee kuulla Suomen kirkkaassa illassa jostain kaukaa kuikan kauniin kesäisen serenadin. Lähellä molskahtaa suuri kala ja kun katson lahdelle sen toisella rannalla näen vedessä suuren pyöreän väreen, jonka aiheuttajan arvelen olevan niin suuri ettei sitä saa nostetuksi vedestä eikä ruuaksi maistuisi niin kuin pienempänsä. Veden pinta on heistamassa aurinkoa näyttäen niitä valontuojaa kuin olevan kaksi, jotka ovat kuin erimaailmojen toisistaan luomia heijastuksia, joista alaista maailmaa ei voi saavuttaa, kuin vasta kuollessaan me ihmiset. Toisaalle huomioni siirtyy pikku linnun visertäessä saaden katseeni kääntymään äänen suuntaan eli rannan tuntumassa kasvavaan koivuun, joka varjostamassa on rantasaunaa. Oksalta lehahtaa keltasirkku lentoon, kun jo kuvittelen hetken aikaa itsekin lintu olevani ja lentävän vain vapaana tuulen teitä. Nostan pääni taivasta kohti, jonne lintu nousee ja nähden untuvaisia pilven riekaleita, jotka kiitävät taivaalla tuulen riepoiteltavina ja liittyvät vuoroin toisiin pilviin jakautuen jälleen pienempiin pilviin. Nostan käteni, jotta voin verrata suuren taivaan kokoon, joka edustaa vapautta

mitä halajan. Taivas edustaa myös kantta, jossa voimme nähdä kaiken sen saavuttamattoman kauneuden, joka on ollut paljon pidempään olemassa kuin yksikään meistä. Se on nähnyt monet ajat ja kohtalot, jotka ovat syntyneet, eläneet ja kuolleet. Kaikki siinä pysyy muuttumattomana vaikka kuinka syntymää ja kuolemaa olisi.

Pian saan huomata että ranta täytyy ihmisistä, joita tulee perheittäin paikalle, naapurit vaihtavat kokkopaikalla kuulumisiaan kovaan ääneen, kun nostavat huulilleen suun kostukkeeksi tuoppeja ja tottakai kohotetaan maljaa juhannukselle. Minä tiedän nyt juhlallisuuksien alkaneen ja ihmisten ilojuoman tehden heistä tehokkaasti hilpeitä kaikista, jotka ovat tietoisia kyllä mitä kaataa kurkustaan alas antamuksella kovalla tahdilla. Itse olen enemmän ihmisluontoa, joka välttää kurinalaisuuden puutetta ja en tahto kokea huomisen murheita pahoinvoinnin sekä muistutuskokien muodossa, joka tulee olemaan joutilas päivä milloin houkuttaa enemmän pahnoilla nukkuminen kuin työnteko. Vaikka isäni valmisti olutta silti sen maistaminen edes ei käynyt minulle kyseeseen, sillä se haisi jo vastenmieliselle, mutta maistamalla vain pystyttiin arvioimaan oliko juoma valmista vai ei. Isäni on toisinaan leikillään sanonut, että mitä virkaa ja apua minusta sitten oli, mikäli en voinut edes moista pientä koetta tehdä, kun isäni harraste oluen parissa oli hänelle hyvin kallisarvoista ja antoisaa sekä on kunnia asia. Näen samalla hetkellä Myllärin kahden tyttären tulevan kylän suunnalta kärrytietä pitkin eli lommo poskisen Sofian sekä hänen pyöreä kasvoinen siskonsa Loviisan, jotka kulkevat puhuessaan toisilleen iloisesti kovaan ääneen valon ja hedelmällisyyden juhlasta, jota vietämme kesäkuun toiseksi viimeisenä lauantaina. Juhannus on näille tytöille, kuin monelle muulle lemmen aikojen aikaa, jolla taataan naimisonni eli nähtiin tuleva puoliso, jonka saa itselleen tulevana vuonna. Naimaikäiset tytöt koettavat ympäri kylää selvittää pakonomaisesti tulevan sulhasensa kiertämällä kolmesti saunan ympäri ja kurkistamalla lakeisesta sisään. Moista en ole kokeillut, sillä olisi kovin vastenmielistä hypellä alasti miehien nähtävänä, sillä suurin osa yleensä tehtiin nuista taijoista oikeaoppisesti alasti. Pappistoperheen asettuessa asustamaan kuitenkin kylään sen koomin ei taikoja ole tehty, sillä sanovat pakanoiden tavoiksi, joka on suoranaista paheellista ilottelua. Nyt vuonna 1060 on kulunut 40 vuotta, kun kristinuskosta kyläläiset kuulivat ensimmäisen kerran kiertäviltä pappeilta ja pari vuotta sen jälkeen oli sen edustajia muuttanut kyläämme etelästä maata pappi vaimonsa kanssa ja heidän mukanaan Ruustinnan sisko Joanna. Tyttöjen ohittaessa minut kuiskivat keskenään vilkuillen minuun ja nauravat minulle mennessään suoden minuun ala-arvoisia ajatuksia, joten niin minä jälleen tyydyn nielemään hiljaa harmissani pahan makuisen palan, että heidän pitääkin olla aina noin lapsellisia. Lähtevät juoksuun poikien luo, jotka sallivat tyttöjen tulla kiikkuman heidän käsivarsiinsa, kun nämä innostuneina alkavat puhua pojille, jotka kun vastaavat tytöt nauraa niin, että ranta raikuu. Nämä Herpertin tyttäret Loviisa ja Sofia ovat piikki lihassani, joista Sofia oli laiha

kuin pajun oksa ja Loviisa vantterra ja hyvin syönyt, mutta hyvin nätti kullanuskeineen hiuksineen ollen luonnollisuuden perikuva, joka punastuu jos poika vilkaiseekaan häneen. Tuo määrailevä ja mustasukkainen Sofia on pari vuotta minua vanhempi ja taasen Loviisa on saman ikäinen kanssani. Loviisa yhtyy siskonsa mielipiteeseen, jossa olen ärsyttävä poikien nielijä, kun ei kelvannut yksi poika vaan piti saada molemmat. Tiesinhän hänen tähtäävän sanansa Tapioon ja Einoon eikä siitä ollut epäselvyyksiä. Olen tehnyt viime aikoina huomion hetkillä, jolloin satun tervehtimään tai puhuttelemaan Einoa nimenomaan Sofia katselee murhaavin silmin minuun.

Tätini Madelein sanoi sitä kateudeksi minun tullen juttuun Tuuren poikien kanssa, mutta en ole uhka, kun minähän olen hyljeksitty kummajainen vain vailla normaaleja tyttöjen haaveita häistä sekä lapsista. Tyttöjen isä Herpertti on kylän mylläri, jonka Iisaki-isä asuu saman katon alla tuon viisi henkisen perheen kanssa, jonka talon emännästä piti, kun poikansa vaimo oli ystävällinen, rauhallinen sekä erittäin elämäiloinen, joka piristi vanhan miehen mieltä. Vanha mylläri sairastui nimittäin pahaan keuhkotautia eikä enää voinut toimia myllärinä, joten luovutti ammattinsa pojalleen, joka on ollut siinä jo yksin työskentelemässä viitisen vuotta. Sairastuminen hankaloitti ja synkistä kerran niin huumoristista vanhaa miestä, jonka elämänvoimien sanottiin kuihtuvan joka päivä ja sen mies tiedosti varmasti kalpeudessaan ja heikkoudessaan istuessaan keinutuolissa suurimman osan ajasta. Myllärin äiti ei voinut sen paremmin maaten sängyssä tuskaisessa selkäkivussa. Sitten on Herpertin nuorin tytär Lotta, joka on Sofiaa neljä vuotta nuorempi, mutta hänä ei tunne vihaa minua kohtaan. Hän on ottanut vaikutteita lämpöisestä, vaalea kutrisesta Anette äidistään, joka ahertaa kasvimaallaan ja heillä on kaksi lammasta, joista nuorin tyttärensä pitää huolen käyttäessä näitä kukkakedolla syömässä, jossa viettää koko päivän niiden kanssa.

Näen saapuvan lähisukulaisieni siskoni Milkan miehensä kanssa ja lapsiensa juosten heidän edellään. Mummini kulkien keppiinsä nojaten tullen enoni Aslakin perheensä kanssa yhtämatkaa. Milkan odotettiin meistä kahdesta luonnollisesti aikanaan avioituvan ensimmäisenä ja niin hän teki ollessaan tuskin viittatoista, joka sai vanhempani hyvin ylpeiksi, sillä jo samana vuonna hän synnytti esikoisensa, Siirin. Isosiskoni Milka asuu kylässä kyllä, mutta en ole hänen kanssaan läheinen, sillä hän paheksuu minun luonteenpiirrettiäni olla kuin huikenteleva hepsankeikka, joka viihdyttää itseään vähäpätöisillä asioilla. Minun kuului asettua ja omistautua yksin yhdelle miehelle eli aviomiehelle ja perustaa perhe, joka on joka naisen kunniallinen elämäntehtävä Milkan mielestä, jonka selvin sanoin on tehnyt minulle selväksi. Milka ja Taavetti asuivat miehen synnyinkodissa jo ennen suutari isänsä kuolemaa, joka annettiin perheen ainoalle pojalle ja Helga-äitinsä jäi asumaan siihen kuolemaansa asti. Taavetin sisko on Anette, joten heidän lapsensa ovat serkuksia liittyen sitä kautta Milkan osaksi Herpertti perhettä. Suutari sitten Taavetista tuli kulkien isänsä jalan jälkiä. Taavetilla on kaksi lasta, jotka vielä pieniä, kun toinen nimeltään Siiri vasta 5 ja

toinen nimeltään Eetu on 4 ja siskoni Milka odottaa heidän kolmatta lastaan, joka syntymä alkaa olla ilmeisen lähellä heidän onnekseen. Kaikkien lapsien kylässä keskittyen juoksemaan peräkanaa pitkin kokkopaikkaa kiljaidellen innoissaan kova äänisinä, mutta se on siedettävä ja annettava heidän myös omalla tavallaan pitää hauskaa saaden vielä olla huolettomia lapsia. Aslak perheineen ja mummini eivät kohtele minua kurjasti, joten heidän nähtensä tahdon näyttää iloni täysin häpeämättömän avoimesti. Siinä missä Lempo oli isäni isä, Elviira äitini äiti, jotka olivat aina tulleet toimeen, joten suuresti hänkin Lempoa suri ja sanoi minussa olevan jotain niin samankaltaista kuin hänessä, josta olin hyvilläni ihaillen isoisääni. -Iltaa isoäiti-Elviira! Hihkaisen iloisesti ja vilkutan mummilta, kun olen kiitollinen hänen ilmestyneen, jotta voin olla itseni ja saan olla silloin ilman huolta joutuvani selittelemään vanhempieni pois jääntä hänelle, joka tiesi kyllä miten vähemmän tärkeinä pitivät kylän juhliin osallistumista kuin matkalaisien tulosta toivon elättelemistä. -Iltaa pikku-Aino! Mummi hihkaisee äänensä ollen virkeä, kuin peipposella, vaikka on hän jo pitkä ikäinen. Hänen vilkuttaen takaisin ja hymyilee suloisen lämpöisesti. Olen kysynyt monet kerrat hänen ikäänsä perheeni kesken, mutta kaikki sanoo saman vastauksen ”vanha kuin taivas”. Lapsena se hämmästytti minua lapsekkuudessani, mutta nykyisin se lähinnä turhauttaa edes kuulla, kun eihän kukaan nyt niin pitkään voi olla olemassa, joten tajusin hyvin pian sen olevan pelkkä pila. Isoäidin suhteen tulee olla suora eikä kierellä ja kaarella, sillä niinä hetkinä voi kuulla mummin suusta lipevien ankerioiden kuuluvan tehdä niin eikä ihmisen. Isoäitini ilveilee silmissään huvituksen kiilto ja ojentaa kätensä suurelta kätellen vuoron perään Milkan lapsia, joista hän paljon pitää ja nämäkin pienokaiset on juuri hän auttanut maailmaan. Isoäitini on iloinen ja aina niin huumorin täytteenä asenne elämää kohtaan, joten suorastaan ihailen häntä, jonka vierellä oleva vaalea hiuksisen ja harmaa silmäisen Aslak enoni suupielissä väreillen hymy äitinsä toimille. Mummini ja poikansa Aslak puhuvat nauraen jollekin, joka omaltaosaltaan on todisteena, että nuilla kahdella on hyvä äiti-poika suhde toisiinsa. Toisin on toisella enollani Aronilla ja äidillään, kun puhelee poikansa olevan häpeällinen juoppolalli, joka lienee on tullut ilmettyyn setäänsä, joka joi itsensä melkoiseen tuiteriin ja löytyi hukkuneena jokeen ehtimättä miehen ikään edes. Vaimonsa toppuuttelee monasti ettei tulisi juoda niin paljon ja usein, sillä tottakai on huolissaan sekä pahoilla mielin, kun Aron-enoni tahtoo lähteä käymään silloin kyläkierröksellä omien sanojen mukaan, vaikka päättyykin kuulemaan seuraavana päivänä naapureiden pahankurisia huomautuksia siitä, kun hoilotetaan koko yö eikä anneta ihmisten nukkua. Aron-enoni on vaaraton ja leppoisa ollut aina, mutta eihän nyt sovi olla hyvä ääninen humalainen vailla väkivallan saastuttamaa luonnetta. Aslak ei taasen ole veljensä tapaan moinen ”riesa” miksi mummi vanhempaa poikaansa sanoo. Aslak asuu vanhempiensa sekä oman perheensä kanssa samassa taloudessa, kun siihen kuuluu vaimonsa Lindan, 10-vuotias tytär Säte ja 12-vuotias Weele. Minä pidin suuresti nuista Aslakin ja Lindan kahdesta lapsukaisesta, jotka olivat sanoneet rakastavan minua ja kutsuivat isosiskokseen, kun olin

niin moneen otteeseen katsonut heidän peräänsä, kun sellaisen tilanne tulee. Weele ottaa oppia Perttu papastaan, joka on seppä, jolta luonnistuu nauloista, viikatteen tekoon, jonka sällinä poikansa Aslak on pienestä pitäen ollut. Säde ottaa oppia Elli-mummistaan, joksi tyttö kutsuu Elviiraa. Elviira toimii kylän lapsen päästäjänä, joka muulloin kehräsi villaa, neuloi sukkia tai villapaitoja villasta, jota saa ruustinnalta.

Kuivat puut rätisee, kun tuli tarttuu niihin ja alkaa kasvaa pian kylän miehien sytyttäneen, joka suunnasta kokkopuut, jotta voisimme nähdä jokavuotisen pystyyn kootun kolmiomaisen kyhäelmän koko komeudessaan. Nenääni pistää tuo savun voimakas, havupuinen sekä koivupuinen aromi, vaikka ei juuri savua haitallisesti Kokkoon laitetut puut ovat kuivuneet sateen suojassa viikkokausia. Kokko liekki liekiltä suureten ja leviten sekä nousten voimalliseksi, jossa liekkien aiheuttama kohina henkii ikiaikaa tuossa valtaisassa määrässä puuta. Liekkien leikkien toistensa lomassa, lepattaen vauhkona ja vaihdellen keltaisesta, punaiseen ja oranssiin värivivahteisiin toisissaan vieretysten kuin tanssien keskenään kiusoittelevaa hurmion tanssia nuo eri sävyt. Näkyypä siellä kuin mystisinä aaveina myös erivivahteisia vihreitä sekä sinisiä ryöväreitä, jotka yrittävät anastaa punaisilta sulhoilta eri sävyisiä keltaisia ja oransseja iloisesti kirmaavia tanssittaria, jotka vaihtaa suuntaa yrittäen päästä pakoon nuita ryöväreitä. Yhden keltaisen sininen liekki saa kiinni ja ahnaasti pyörittyään aikansa sen ympärillä häivyttää surumieleisesti unholaan. Oikein tarkkaan katsoessa myös vitivalkeista häivähtää pikaisesti tuossa kasvavassa patsasmaisessa roihussa, jotka ovat suoranaisia satureita kaukaisesta muinaisuudesta.

Koko liekkimeri tuo mieleen alkukantaiset esi-isämme, jotka liekkien kautta ovat keskuudessamme yhdistäen tuon mananmaan ja maallisen elämämme yhtenäiseksi välttämättömyydeksi kumpainenkin toisistaan. Kansanomainen sointuva ja hilpeä musiikki alkaa, jossa toivotetaan kesä tervetulleeksi saaden otteen kaikista kylän ihmisistä antautuen tanssipyörteisiin omintakeisin askelin pariskuntien pyörien keskenään ja nuorukaisien jakautuen pieniin rinkeihinsä paitsi minä, joka pidän yksin tanssimisesta suuresti. Tuli elementtinä on leikkisän vaarallinen, että siihen katsellessa tuntee ihmeen ihanaa kaihoa vapaudesta, joka vetää musiikin lisäksi tanssin rytmiin, jossa mukailen liekkien rytmiä kuin olisin yhtenä liekeistä. Katsellen liekkimereen hyppivin askelin ja keinuvin kehon liikkein tanssien ilman, että se on tarkoitettu viekoitteluriittiksi osaltani. Joka vuosi kokko tuntuu yhtä mystiseltä voimassaan, kuin se vetäisi minua puoleensa käsittämätömällä tavalla, jossa sallin vapautuneena olentona edetä sydämeni kyllyydestä, jotta se miltei pakahtuisi päättömästä ilakoinnista, jossa koko ruumistani kihelmöi. Sydämet tulvii tanssissa täyteen riemun mielihyvää tuntea elävän. Äidin mielestä en saisi tanssia vaan hillitä itseni ja tukehduttaa moiset järjettömyydet, jossa näyttäen kuin riivauksen valtaan joutuneelta, jolta se

Suomeen perustava fiktiivinen tarina, jossa norjalaisien viikinkien ja suomalaistytön kohtaaminen tarinan pääaihe ja risteyskohta, joka seisauttaa miettimään mitä syvimmillään oikeamielisyyden ja kunnian asenteet ovat. Tarina joka perustuu kuvitteellisiin henkilöhahmoihin nykyisen Oulun alueelle, joilla ei mitään tekemistä todellisen rakennusten, tapahtumien ja henkilöiden kanssa, jonka kerronnat eivät seuraa historiaa. Onko suomalaisen nuoren linnan neidon ystävyys huonokäyttöksiseen viikinkiin mahdoton?